

Гвоздиевъ. Та веднажъ ли Запряновъ е казалъ: Само да умрешъ! У насъ чакатъ да умрешъ, за да кажатъ, че си билъ нѣщо, А до като живѣешъ — готови сж съ една капка вода да те удавятъ.

X.

(Куна внесе вестници и като ги оставя — излиза).
(Всѣки взема вестникъ и прегледва).

Алабашевъ. Демократъ дава обширна статия.

Гвоздиевъ. Ето и Политика—тоже.

Алабашевъ. Искра — дава и портрета на покѣйния.

Велина. (Става) Чакайте: шефътъ на Гръмогласцитѣ иде. Да ида да го посрещна. (Излиза).

Алабашевъ. Тоя господинъ не мога да го търпя. Особено отъ какъ се нахвърля така вулгарно на Запряна въ Камарата по бюджета.

Гвоздиевъ. И азъ . . . Да идемъ въ другата стая.

XI

(Когато тримата минаватъ въ съседната стая, влизатъ: Сребърниковъ и Велина. Следъ Сребърниковъ върви момче съ голѣмъ вѣнецъ)

Сребърниковъ. (Театрално) Опечалена госпожо: отъ името на моята партия ви изказвамъ сърдечни съболезнования. Но какво! Такава е била волята Божия . . .

Велина. Благодаря. Каква загуба!

Сребърниковъ. Раздѣлата съ добъръ и предавъ съпругъ не е леко нѣщо.

Велина. Сама си знамъ.